

S Z E R E L M E S V E R S E K

Ha a patak partján szomorúfűz lennék,
Csendes alkonyatkor válladra borulnék!
A füledbe súgnék altató meséket,
Ezerszer mondanám, hogy szeretlek téged!

Kell egy kéz és egy érintés.
Kell egy cél, mit egy nap majd elérsz.
Kell egy nap, hogy várd a csodát,
Mit két ember csak együtt élhet át.

Várom a napot, mikor megtörik az átok,
Várom a napot, mikor nem leszel álom.
Várom a napot, hogy megöleljelek,
S a füledbe súgjam, mennyire szeretlek!

Leszek egy emlék a feledés útján,
Egy emlék a szakítás útján, kit eldobtál,
És, ki a fájdalomtól hallgat némán.

Ha a puszik esőcseppek, egy tengert küldök.
Ha az ölelések falevelek, egy erdőt küldök.
És ha a szeretet örök,
Akkor az örökkévalóságot küldöm Neked!

Ha minden elhagy, boldogság és remény,
Ezt a szót ne feledd, szeretlek én!
Látod, ez lett a vége, azt hittük, miénk a nyár,
S lám, az első hűvös szélre összedőlt a kártyavár!

Szeretném érezni ajkamon ajkadat,
Szeretném érezni hasamon hasadat!
Szeretlek, imádlak, az ágyba kívánlak,
Ha nem jössz, magammal cibállak!

Gondolataim nálad járnak,
Ha álmodom, akkor téged látlak.
Érted égek teljes lázban,
Érted élek szomorú magányban.
Érted könnyezem éjszakákon át,
Érted élek egy életen át!

Távol vagyok tőled, de szívem ott van nálad.
Érzem, hogy szeretlek, s vágyom utánad.
Vágyom, hogy mehessek, s végre veled lehessek,
S azt súgjam neked, hogy mennyire szeretlek!

Egy sóhaj hagyta el az ajkam,
És kérdezte: merre vagy?
Egy csók követte sóhajom,
Remélem megtalált és megpihent ajkadon!

Tiéd a szívem, mióta ismerlek téged,
Azóta érzem, hogy rabul ejtettél.
Találtál egy szívet, mely szeret téged,
Szeresd viszont, és széppé teszem életed.

Írnak szavakat, írnak meséket,
De szavak nélkül mit sem érnek.
Leírnám hiányod, de nincs rá szó,
Egy ölelés, egy csók, ennyi csak, mi jó!

Kell a Föld, hogy legyen élet.
Kell a Nap, hogy legyenek fények.
Kell a határ, hogy ne legyen végtelen,
S kellesz te, hogy boldog legyen életem!

Szeretném, ha te mellettem lennél,
Ha kezedet kezemmel meg-megérinthetném,
Ha ajkadra forró csókot lehelhetnék,
Ha reggelente melletted ébredhetnék.

Egy könnyecsepp gördül végig az arcomon,
Azért van, mert hiányzol nagyon!
Hiányod megszokni sosem fogom,
De itt vagy szívemben és ez jó nagyon!

A nagy szavak nem érnek semmit,
Elszállnak, mint a tavaszi szél!
De a szerelem, ha tiszta szívből ered,
Elkíséri az embert, amíg csak él!

Szeretnék nevetni, szívből szeretni,
Forró ajkadra csókot lehelni.
Minden reggel melletted ébredni,
S édes csókkal álmodból kelteni.

Ha te az én szívemet száz darabra téped,
Láthatod, hogy mindegyikben benne van a képed.

Kigyúlnak az esti fények, kigyúlnak a vágyak,
Csillagtalan sötét éjjel én is téged várlak.
Tudom, hogy nem jössz, de mégis oly jó várni,
Hazudni kell a szívnek, hogy ne tudjon fájni.

Megismertem valamit.
Megismertem valakit.
Ő volt az, kit régóta vártam,
Ő volt az, kit szívembe zártam.

Szeretnék a fénylő két szemedbe nézni.
Szeretném a percet örökre idézni.
Szeretném, ha fognád mind a két kezem.
S megmutathatnám, mi a szerelem!

Jégházad ajtaján jégkezeim kopognak.
Jéghideg arcodon jégkönnyek csorognak.
Jéghideg szívemben jéghideg szerelmed.
Jéghideg a tűz is, mert nem hiszed: szeretlek!

Csukd be a szemed!
Képzeld, hogy ott vagyok melletted, arcod simogatom,
Füledbe súgom, hogy szeretlek nagyon!
Közben arról álmodsz, csillag lettél valahol,
Csak nekem ragyogsz, és utam mutatod,
Mint őrző angyalom!

A muskátli szép virág,
Téged látni boldogság,
De én boldog nem vagyok,
Mert tőled távol vagyok.

A rózsza is szép virág,
Azt üzeni, vár még rád,
Reméli, még szereted,
Soha el nem feledek.

Bársonyos este köszöntsön téged,
De gyönyörű álmod ne érjen véget,
A Nap simogasson, mintha ott lennék nálad,
Mintha én simogatnám gyengéden a vállad.

Akarom, hogy itt legyél, mikor szívem kíván,
Szeretni akarlak minden nap és éjszakán.
Öledben pihenni, ha elfáradt a vágy,
Karodban ébredni egy új nap hajnalán.

Megszakad a szívem, ha rád gondolok,
Arcomba tengernyi könnycsepp csorog.
Beborult az ég, szenvedés az élet,
Miért kell annyira fájni, hogy szeretlek téged!

Mint a jég és a vágy, oly forró a szád,
Lesben a szívem, úgy nézek rád.
Selymes ágyban száz csillag ragyog le rád,
Csak álmodj szépeket és jó éjszakát!

Ha dúl majd az ég, s pusztít a vihar,
Ha a világon minden élet kihal,
Ha minden csillagot eltemetnek,
Én akkor is ott leszek, s a füledbe súgom: szeretlek!

Lennék csodás dallam,
Könnyen dúdolható,
De most hadd legyek
Csak a lelked mélyén megnyugvó,
Kellemes gondolat,
Mely éjszakádnak édes álmot ad.

Az én világom egy csatatér, szívemben háború,
Meküzdök szívemmel, mert szeretni nem mer.
Eszem súgja, jó szeretni, szívem magából kiveti,
Mert nem ő az, kit akar.

Ha álmodom, éjjel elfog a vágy.
Szeretnék titokban elmenni hozzád,
Nem látná meg senki.
Te sem tudnád meg, csak, mint őrangyalod,
Fognám a két kezéd!

Valami véget ért, valami fáj,
Megdobban a szívem, de hiába már.
Nincs bennem boldogság, csak fájó gyötrelmem,
Magányos a szívem, s boldogtalan életem.
Este, ha lefekszel, nyisd ki az ablakod,
Keresd az égen a legszebb csillagot.
S, ha megtaláltad, mondj el egy hú imát,
S, akire te gondolsz, az is gondol rád!

Becsapjuk így önmagunkat,
Nem érezzük át régen
A legfontosabb szavainkat.
Törvény ez, vagy véletlen?
Miért ő az egyetlen?

Leszek egy emlék, ha gondolsz rám,
Leszek egy emlék a feledés útján.
Dobj el vagy tarts meg, ahogy akarod,
Én csak egy emlék vagyok.
Tűrök és hallgatok.

Te csak kacagtál, mikor sírni láttál,
Vérző szívemmel helytelenül bántál.
Majd sírni fogsz, ha megtör az élet,
S eszedbe fog jutni, ki úgy szeretett téged!

Skatulyákban alszik a város,
De kidugja fejét az éjjeli manó,
A szerelem átzuhan a falakon,
És zavartan azt üvölti, helló.
Jaj, csak a szívem, a szívem zakatol,
Egymásnak esnek az égitestek valahol.

Párnád arcom, mely bőrdhöz simul.
Paplanod karom, mely átölel szóltanul.
Ágyad testem, mely testedhez ér.
Álmodban vigyázzon rád az éj!

Álmaimban téged látlok,
Bár tudhatnád, mennyire imádlak!
Szeretlek téged, úgy, mint soha senki,
Nem tudnádak többé elfeledni.

A ti utcátokban minden ablak zárva,
Csak a te ablakod van nekem kitárva.
Te vársz ott, s én odavágyom,
Szébbek ott az esték, szébbek ott az álmok!

Kezem kezed nélkül,
Mint a virág, illat nélkül.
Ajkam ajkad nélkül,
Mint a reggel, harmat nélkül.
Üres vagyok nélküled,
Mint víz nélkül a tengerek!

Többet érsz az életemnél,
Szeretném, ha te is szeretnél.
Mosolyodat elfeledni nem lehet,
Szeretném birtokolni szívedet!

Sosem tudtam, milyen szép az élet,
Mióta ismerlek, szeretlek téged!
Szívem szíveddel lágyan összedobban,
Szeretlek, napról-napra jobban!

Lehunyt szemmel hallgasd a Hold szavát,
Mely kinyitja neked a képzelet kapuját.
Nyugodt álmod angyalok vigyázzák,
Álmaid útját csillagok ragyogják!

Ez itt a vég, egyetlenem, ez itt a vég,
Fáj, hogy elmentél, s tudom, nem követnél.
Vége a kacagásnak, vége a hazugságnak,
Meg a halálos éjszakáknak, ez itt a vég.

Te vagy a pillanat, te vagy az élet,
Te vagy kedvesem, amíg csak élek.
Örömöm és könnyem, testem és a szívem,
Jelenem, tegnapon, s remélem: holnapom.

Egy perc talán vagy egy teljes század,
Az ember gyenge és elfárad.
Test és lélek sóhajtja: elég,
S már fogod a haldokló kezét.
De létezel-e asszony, ki ott lennél velem,
Mikor az Úrral megbékél szívem?
Egy perc talán vagy egy teljes század,
Eleg lesz-e, hogy rád találjak?

Valaki titokban rólad álmodik,
Valaki rólad szövi legszebb álmait.
Valaki téged nagyon-nagyon szeret,
Valaki örül, ha melletted lehet.
Valaki szemében miattad könny ragyog,
S hidd el, ez a valaki én vagyok!

Most valóság lesz minden édes remény,
Mely ott él a szív rejtekén.
Az élet és a szerelem tárt karokkal vár,
És, hogy szép lesz-e? Ez csak rajtunk áll!

Magányos estéken, gondolatom szárnyán,
Elszállok tehozzád, hogy ne lágy árván!
Mikor ott voltam, megtudod azt könnyen,
Pihe-puha párnádon ott lesz majd a könnyem!

Elköszön a fény, sötét lett,
Elbóbiskolt a sok kis virág.
Hunyd le te is lassan a szemed,
S álmodban láss ezernyi kis csodát!

Mi végre lettem én a világ szüleménye,
A sors kegyetlen tréfáinak kénye-kedve?
Mélybe húzó, ingoványos mocsár rejtekére,
Ezen a helyen nem lelek rá életem értelmére!

Elválaszt tőled egy idegen táj,
Távol lenni tőled, jaj, de nagyon fáj!
De ha távolban is tudsz engem szeretni,
Én nem foglak téged soha elfeledni!

Most valóság lesz minden édes remény,
Mely ott él a szív rejtekén.
Az élet és a szerelem tárt karokkal vár,
S, hogy szép lesz-e, ez csak rajtunk áll.

Mióta belenéztem gyönyörű szemedbe,
Éjjel-nappal csak te jársz az eszembe'
Szemed ragyogását nem tudom elfeledni,
Mert te tanítottál meg igazán szeretni!

Egy percre szeress, míg elmondom, imádlak.
Egy óráig szeress, míg meg nem kívánlak.
Szeress egy napig, míg csókolni tudlak.
Szeress egy életre és szeretni foglak!

Leszáll az est, és jön egy manó,
Apró, pici, álmat hozó.
Pici zsákja vállát nyomja,
Aludni fogsz, ő már tudja.
Bebújik melléd az ágyba,
S füledbe súgja: jó éjt, te drága!

Túl az iskola falán már nem lát a tanár,
Túl az iskola falán egy helyes fiú vár.
Túl az iskola falán csók is kapható,
Túl az iskola falán Istenem, jaj, de jó!

Zöld erdőben járdogálva,
Neved bevéstem egy fába.
A fát idővel ellepi a moha,
De szívem nem feled el soha!

Nehéz az élet, de meghalni félek,
Mert van egy lány, akiért élek.
Ez a lány, te, ne feledd,
Csak addig élek, míg igazán szeretsz!

Változik az élet, mint egy gondolat,
Nincs állandó benne, csak egy pillanat.
Változzon hát életed minden perc alatt,
Légy először boldog, s azután boldogabb!

Eltűnődöm, mennyit vártam Rád,
Hosszú évek, több, mint gondolnád.
Eltűnődöm, mennyit álmodoztam én,
S mi eddig álom volt, most mind az enyém!

Te miattad nem alszom oly lázas éjszakákat.
Te miattad égeti oly hazug csók a számat.
Százszor megsúgnám, hogy nagyon szeretlek,
S, mikor szívem dobban érted, hull a könnyem.

Ne titkold el, mi szívedben él,
Nem kell, hogy szebb és jobb legyél.
Nem hatnak rám a gyönyörű szavak,
Csak mutasd meg nekem önmagad!

Ide figyelj, kicsi lélek, elmesélem, mi az élet.
A semmiből nagygyá nőni, sírva világra jönni.
Lassan járni óvodába, anya kezébe kapaszkodva.
Az abc-t és könyvet bújni, s titokban majd csókolózni.
Majd szeretni halálosan, elfeledi nagy bánatban.
Ezer gondban öregedni, s botra támaszkodva menni.
Csipkés szemfedeleket várni, és egy szép napon meghalni.
Ne sírj, drága, kicsi lélek, hidd el nekem, ez az élet!

Van, aki könnyen eléri azt, akit szeret.
Van, aki sír, szenved, míg övé lehet.
Van, aki tud feledni, s van, aki meghal,
Mert nagyon tud szeretni!

Nem lehet, hogy elveszítselek,
Kit mindennél jobban szeretlek,
Kéért bármit, mindent megteszek,
Nélküled csak némán szenvedek.
Nem lehet, hogy így megváltozol,
Szeretettel, s most daccal átkozol,
Boldog voltál, s én is teveled,
Mégis máshoz kötöd életed.

Szeretnék mindig a szemeidbe nézni,
Bennük gyógyító jóságot keresni.
Megcsókolni, ha őket becsukja az álom,
Mert az alvó két szemed a legszebb a világon!

Néha fáj az élet, de mindig van remény,
Ha beborul az égbolt, mindig kisüt a nap még!
Benned él a sok emlék, s te új csodákra vágysz,
Ha boldog akarsz lenni, menj a szíved után!

Veled úgy érzem, sokkal jobb az élet,
Elfeledni többé nem foglak én téged!
Gyönyörű arcod több nekem mindennél,
Arra kérlek, Édes, maradj mindig enyém!

Azt adom, ami a legnagyobb: a szívemet.
Mely útra kel, és felkutatja tiédet.
Rejts el, őrizz, éltes engem kedvesem!
És én veled leszek, és te leszel a mindenem!

Mit mondanál, ha most kezédbe tenném két kezem,
Tekintetemből sütné le az érzelem,
S csókra várva lehunynám szemem?
Mit mondanál, ha fejem a válladon nyugodna,
Vagy ajkaim kis pilléként csapongva csókolna,
És szerelmet susogna?
Mit mondanál, ha éreznéd testemben a vágyat,
Ami érintésed nyomán támad,
S tűzként ereimben szerteárad?
Mit mondanál, ha szám szerelmesen súgná neved,
Ha kitárnám feléd szívemet,
S átadnám legféltettebb kincsemet?
Mondd: mit mondanál?

Hadd legyek napocska szíved tengerén,
Méz az ajkadon, öröm, ha nincs remény!
Hadd legyek szeretőd, életed és álmod,
A legszebb és legjobb ezen a világon!

Ha kinézek az ablakon, látom a holdat ragyogni,
Érzem a könnycseppet arcomon lefolyni.
S ha itt lennél, és kérdeznéd, mi bajom,
Annyit mondanék: hiányzol nagyon!

Hűség és szeretet legyen a szívedben,
Ezek kíséjének egész életedben!
Mert minden elmúlik, amit az élet ad,
De a szeretet örökre megmarad!

Sóvárog a szív, mely téged szeret.
Küszködik a könny, mely érted szület'.
Eltelnek az évek, s te még most sem szeretsz,
Kicsordulnak könnyeim, s te észre sem veszed!

Ha eljövendöl a búcsú óra,
Ha majd e szív végsőt dobog,
A percben, mely létem kioltja,
Akkor is csak rád gondolok!

Lehet, nem vagyok jövőbe látó égi jel.
Csak egy álom, ami gyakran téved el.
Lehet, nem vagyok olyan, akit mindig kerestél,
De az volna a szép, ha te mégis szeretnél.

Kincs az a szem, pedig soha nem néz rám.
Kincs az a kéz, pedig nem ér hozzám.
Kincs az a szív, pedig nem értem dobog.
Kincs, hogy élsz, mert nélküled semmi vagyok.

Két szív, mely ritmusra dobog,
Két lélek, mely csak együtt ragyog.
Ezek vagyunk ketten, csak te meg én,
Szerelmünk soha véget nem ér!

Szeretném szemedben látni, hogy szeretsz!
Szeretném mindennap látni, ahogy szeretsz!
Szeretném szívedben tudni a szívem!
A tiédet már őrzi az én szívem!

Szeretnék melletted lenni, ha a Nap felkel,
Szeretném lecsókolni az álmot reggel,
Szeretnék párna lenni az ágyadon,
Szeretném, ha hiányoznék nagyon!

Ha valaki elment, ne hívd többé vissza,
A megsárgult levél nem lesz többé tiszta.
Ha valaki elment, ne ejts érte könnyet,
Más karján feledni, hidd el, sokkal könnyebb.
Ha valaki elment, s el tudott menni,
Keményen akarva el kell őt feledni.
Gondolj a múltra, mely örökké fáj,
Hisz csalódní kell, csalódní muszáj.

Jó annak, akit szeretnek.
Aki hiányzik valakinek.
Akit gyakran hívnak.
Akit sokszor keresnek.
Aki már félig másban él.
Akiben nem céltalan a remény.
Aki tudja, várják valahol.
Akit valaki szelíden átkarol.
Aki élhet egy másik emberért.
Akinek nem kell sírnia egy apró kis támaszért.
Akiben nem kételkednek soha.
Aki megnyugodhat, ha távol is otthona.
Aki igazat mond és van is, ki elhiszi.
Aki megóvjja, s kiben újra megtanulhat élni!

Egész szerelmem annyi volt csak,
Hogy láttalak, szemedbe néztem.
Egy mosolygásod volt csak minden,
De nekem elég volt egészen.
És én úgy őrzöm e mosolygást,
Ahogyan a napsugárt a tenger.
Elrejtve mélyen, szomorúan,
És végtelen nagy szerelemmel.

Boldogság volt együtt minden perc és óra.
Rég volt, mondod most, hogy nem gondolsz a jóra.
Inkább csak a rosszat keresed mindenben,
Gondnak érzel mindent, amit érted tettem.
Itt ülök, és várok, ez élteti a lelkem
Te is érzed újra, amit akkor régen.
Talán nem hiába gondolok rád folyton,
Amíg kell, én várlak, s tudom, ez a sorsom.

Te vagy a legédesebb álomom,
A nap minden percében terád vágyom.
Mosolyodtól, lényedtől gyönyörű az élet,
Én szeretnék lenni, ki szerethet téged!

Holdvilágos nyári éjszakán,
Kopogtatok szobád ablakán.
Aludj csak gyönyörű kedvesem,
Én őrzöm az álmod csendesen!

Boldogság volt együtt minden perc és óra.
Rég volt, mondod most, hogy nem gondolsz a jóra.
Inkább csak a rosszat keresed mindenben,
Gondnak érzel mindent, amit érted tettem.
Itt ülök, és várok, ez élteti a lelkem
Te is érzed újra, amit akkor régen.
Talán nem hiába gondolok rád folyton,
Amíg kell, én várlak, s tudom, ez a sorsom.

Te vagy a legédesebb álomom,
A nap minden percében terád vágyom.
Mosolyodtól, lényedtől gyönyörű az élet,
Én szeretnék lenni, ki szerethet téged!

Holdvilágos nyári éjszakán,
Kopogtatok szobád ablakán.
Aludj csak gyönyörű kedvesem,
Én őrzöm az álmod csendesen!

Kell valaki, akinek a vállán sírhatok,
Akivel mindig boldog vagyok.
Aki biztonságot ad nekem,
Aki mindig fogja két kezem.
Aki velem sír, velem nevet,
Aki egyszerűen csak szeret.

Ha látnád szemem csillogását,
Ha hallanád szívem dobbanását,
Tudnád, mit érzek irántad,
Hogy téged, mennyire imádlak!

Ha szeretsz, add a kezed,
Ne kérdezd, ki vezet,
Ne kérdezd, hová megyünk,
Csak akard, hogy együtt legyünk!

Este, mikor aludni térek,
Fájó szívvel fényképedre nézek.
S akkor fájó szívem feldobog,
Kit szerettem, elhagyott.

Szép volt a sorstól, hogy utamra engedett,
Mint egy édes csókot, a számon felejtett.
De még akkor tenne igazán szépet,
Ha egyszer mindörökre nekem adna Téged!

Ha átölel a csend, csak rád gondolok.
Lemondani rólad még most sem tudok.
Lemondani arról, kit a szív szeret,
Ily nagy áldozatot ember nem tehet.

Csak a csillagos ég tudja, merre jársz,
De soha ne feledd, egy szív valahol téged vár!
Érted dobban, s érted él,
Szeret, hát légy övé!
Óvjad, védjed, amíg él,
Cserébe szerelmet kapsz, amíg élsz!

Éjjel a csillagokat néztem,
S egy piciny csillag fényében láttalak a messzeségben.
Piciny csillag beragyogja szobád ablakát,
S csak annyit súg: Jó éjszakát!

Hiányzik a forró csókod, mely ajkamat perzseli,
Lágyan simogató két kezed, mely testemet érinti.
Kedves, lágy szavad,
Úgy, ahogy vagy, te magad!

Mondhatok most bármit, számodra üres szavak.
Azt mondom: szeretlek! Mit számít?
Szavaim a sötétségbe vesznek.
Bárcsak elhinnéd, hogy bánom,
Bárcsak látnád, hogy szenvedek!
Tudnod kell, kimondhatatlanul sajnálom,
A fájdalomtól már reszketek.
Mégis azt remélem, megbocsátasz,
És ismét együtt fogunk nevetni.
De bármi is legyen a válasz,
Tudnod kell, hogy én örökké foglak szeretni!

Egy gyengéd ölelés, mely elfeledtet mindent,
Csak a pillanatnak élsz, mely megér minden kincset.
Egy forró csók, mely tüzes a vágytól,
Érzem, hogy hozzád láncol.

Nincs egy nap, nincs egy óra,
Nincs egy perc sohasem,
Hogy Terád ne gondolnék
Szüntelenül kedvesem.

Mikor látlak újra, nem tudom már.
Ki biztos voltál, súlyos, mint a zsoltár.
S szép, mint a fény, s szép, mint az arany,
S kihez vakon, némán is eltalál a szavam!

Egy csillagos éjszakán álmodj szépet.
Álmodd, hogy egy fiú megcsókol téged.
Átölel karjával, és azt mondja neked:
Ugye nem haragszol, hogy szeretlek téged?

Egyedül ér a hajnal, nem vagy itt velem,
Nem ölelsz át, nem fogod a kezem.
Megint elmúlt egy nap, peregnek az órák,
De nincs olyan pillanat, hogy ne gondolnék rád!

Te vagy az életem és te vagy a halálom.
Te vagy az örömöm és te vagy a bánatom.
Te vagy a fény és te vagy az árnyék,
Te vagy minden, amire vágnék!

Egyedül indulok el, most senki nem figyel.
Nincs bennem félelem, a sok csillag velem.
Tudják, hogy szeretem őt, tudják a titkomat,
Sok ezer éve már a lelkem társa vagy!

Mikor szívünk először összedobbant,
Mikor szemed rám nézve lánggra lobbant,
Mikor első csókod az ajkamra égett,
Én már akkor úgy éreztem: meghalok érted!

Ha nevetsz, veled nevetek.
Ha boldog vagy, én is az vagyok.
Ha szomorú vagy, én is az vagyok.
Ha szeretsz, én is szeretlek.
Nem vagy életem része,
De te vagy életem értelme.

Nehéz volt, míg vártalak, mégis eljöttél,
Nem volt nálam boldogabb, míg szerettél.
Hosszú volt a búcsúzás, sokszor elmentél,
Visszajöttél néhanap, majd végleg elmentél.
Hosszú volt a bánatom és a szenvedés,
De Te voltál életemben a legszebb tévedés!

Szeretlek őszintén, kívánlak teljesen,
Oly üres nélküled az életem,
Szeretném, ha Te is rájönnél kedvesem,
Nélküled nincs értelme annak, hogy létezem!

Kopog egy kobold puttonnyal a hátán,
Kezében álompor puszi a száján.
Kinyitja ablakod, s megfogja a kezéd,
A kobold én vagyok: álmodj szépeket!

Ha porba írunk valamit, elfújja a szél,
Ha szívünkbe vessük, mégis mindig él.
Én a szívedbe véstem egy szót, és egy nevet,
A szó: szeretlek, a név pedig a Te neved!

Vannak álmok, melyek azok is maradnak,
Vannak vágyak, melyek szerteszéjjel szaladnak.
Ha meggondolod, melyik menjen, melyik maradjon,
Csak az álom segít, hogy szíved a tiszta úton haladjon!

Ezernyi szilánk között lépdelek,
Közben szívemből vér csepeg.
Egy aprócska szilánk, mi szívembe szűrődött,
Próbáltam kitépni, de csak beljebb fúródott.
Ezer apró szilánk, mi valaha tested volt.
S én romjaidon járkálok.
Próbálok összeszedni a pici részeket,
Összerakni érző szívedet!

Este, ha kigyúlnak a fénylő csillagok,
Úgy fáj, hogy Te ott, és én itt vagyok.
Felsír bennem a hozzád hívó vágy,
És rólad álmodom át az egész éjszakát!

Szívem vérzik, de bele senki sem lát,
Nem kérdi meg senki, -Mi az, mi bánt?
Szeretném elmondani bánatom,
De nincs, kinek mondjam, fáj nagyon!

Kínzó tudat, hogy nem lehetsz velem,
Várom a percet, hogy megfogd a kezem.
Dobogó szívem a kezédbe helyezem,
Melyben örökké él a perzselő szerelem!

Nyugszik a hajnal, pihen a táj,
Nem tudok aludni, mert valami fáj.
Téged kereslek, utánad vágyom,
Mert nem hiányzott így még senki ezen a világon!

Majd ha úgy hiányzok, mint ahogy Te nekem,
Akkor talán átérzed, mit jelentesz nekem.
Tudom, nem érdekel, mégis kimondom:
Holtomig szeretlek, nagyon, nagyon, nagyon!

Sötét az éjjel, az alvó várost járom,
Suhogó árnyékban az alakodat látom.
Várlak minden éjjel, bár nem lenne szabad,
Ennyi, és egy érzés, ami nekem maradt.

Kívánom ajkad finom csókját.
Szerelemtől izzó tested, érintésed hatalmát.
Gyönyörű lelked tiszta nyugalmát.
A napfénnel ébredő tekinteted varázsát.

Ha valami furcsát érzel az éjjel,
Ne nyisd ki a szemed, ne tekints széjjel!
Leheletnyi csókot loptam az ajkadra,
S talán tied lettem egy múltó pillanatra.

Mikor én a tavaszban álmodozva jártam,
Az élettől annyi szépet, sok jót vártam.
Nem hittem, hogy bánat is van, a szív is tud fájni,
Boldogságtól mosolygó szem könnyessé tud válni.

Azóta elmúlt a tavasz, elmúlt a nyár is,
Megtanultam, hogy van bánat, s könnyhullatás is.
Hogy egy fiú kacagásától a szív hogy tud fájni,
Megtanultam vérző szívvel, mosolyogva járn.

Bármit odaadnék, hogy Téged lássalak,
Bármit megtennék, hogy felkutassalak.
Bármit odaadnék egy érintésedért,
Bármit megtennék két szép szemedért.
Bármit odaadnék, hogy halljam a hangodat,
Bármit megtennék, hogy lássam mosolyodat.
Bármit odaadnék egy forró csókodért,
Bármit és bármit! A Te szerelmedért...

Eszelős ritmussal lüktet a pulzusom,
Körülöttes forog minden gondolatom.
Őrült varázslatos világodba léptem,
Akarom, kívánom, hogy megőrülj értem!

Suhogó esti szél, kedves holdsugár!
Súgjátok meg neki, valaki vár Rá!
Súgjátok meg neki, szerelme üzeni,
Míg élete tart, örökké szereti!

Este, ha lefekszem, elkerül az álom,
Álom helyett agy könnycsepp ül szempillámon.
Ha álmodom, akkor is csak Veled,
S most tudom, mennyire hiányzol nekem!

Kell egy kéz, és kell egy érintés,
Kell egy cél, mit egy nap majd elérsz.
Kell egy nap, hogy várd a csodát,
Mit két ember együtt élhet át!

Kicsiny az ibolya, de nagy az illata!
Kicsiny a versikém, de hű szív dobogtatja!
Ha majd kérdik, honnan ered,
Mondd azt: attól, aki a világon a legjobban szeret!

Hiányod betölti az egész szobámat,
Hiába kereslek, csak szívemben talállak.
Itt élsz énbennem minden pillanatban,
Örök szerelemmel rejtelek magamban!

Apró könnycseppjeid párnámon ragyognak,
Szikrázó fényükkel szemembe hatolnak.
Minden csillogásban csak téged kereslek,
Édes boldogsága vagy szerelmes szívemnek!

Vágyom egy ölelésre, egy kis gyengédségre,
De legjobban egy szerető szívre.
Vágyom rá, hogy valaki szeressen, ne hibákat keressen,
Hanem lássa meg azt, ami jó bennem.
Vágyom rá, hogy valakit szerethessek, és támasza lehessek.
Vágyom rá, hogy valakit csókolhassak, bánatban vigaszt nyújtsak.

Mindig, mindig Rád gondolok,
Te gyönyörű angyalom,
A Te neved reggel,
Este imáimba foglalom!

Egy pillanat is elég volt, és megszerettelek,
Minden nap vártalak, és kerestelek.
De hiába, te átnéztél rajtam,
Egy csókodért epekedve majd meghaltam.
Ezt nem mertem elmondani neked,
Féltem, hogy még jobban elveszítelek.
Hetente egyszer-kétszer láttalak,
Próbáltalak elfeledni, de nem bírtalak!

Nem tudok aludni, remeg a szívem,
Hiányzik, hogy kezed kezemhez érjen.
Riadtan ébredek, merre vagy, hol lehetsz.
Megnyugszom, csak mondd, hogy szeretsz!

Ha melletted lennék, csak néznék némán,
Nézném a szemed egy forró csók után.
Gyengéden megfognám a kezed,
Ha csak egy percig is, de boldog lennék veled!

Miért volt az, hogy beléd szerettem,
Mikor a kezed a kezemre tetted?
Könnyes szemmel néztelek téged,
S úgy éreztem magam, mint a mesében.
De ennek a mesének hamar vége lett,
Te becsuktad előttem édes kis könyvedet.

Mint a hajnali harmat az ébredő fűnek,
Mint puha takaró télen a földnek,
Mint élet, mitől a szívünk dobban,
Úgy kellesz nekem! Sőt, még annál is jobban!

Mikor egyedül vagy, és nincs melletted senki,
Ne feledd, én mindig szerettem Veled lenni!
De most távol, túl messze vagy tőlem,
Hiányod fájdtja szerelmes szívem!

Szeretném csodálni szemednek színét,
Csókokkal kóstolni ajkad ízét.
Kezemmel érinteni tested melegét,
Benned megtalálni az élet értelmét!

Ha dúl az ég, s pusztít a vihar,
Ha a világon minden élőlény kihal,
Ha már minden csillagot eltemettek,
Én ott leszek, és azt súgom: szeretlek!

Hangja volnék neked szívhez szóló dalnak,
Szólni hozzád, mikor mindenki hallgat.
Gyönyörködni benned, mikor zárva van a szemed,
Megragadni Téged, mikor elengedik kezed.

Csend lenni neked, mikor zajos a világ,
Nyugalom lenni, mikor felróják hibád.
Mikor fáradt vagy, meglátni fényed,
És minden nap szeretni Téged!

Állok a nagyvilágban, s nem tudom, mit tegyek,
Mindenki elengedte két kicsi kezemet.
Hullanak a könnyeim az út porába,
Vándorlok tovább a keserű magányba.

Hívös kezed hűsítse homlokom,
Vidám szemed űzze el bánatom,
Forró tested szítsa fel vágyamat,
Féltő ölelése őrizze álmomat!

Ákárhol is legyek, Te jársz az eszemben.
Érted gyűlik boldogságnak könnye a szemembe.
Te vagy, kit sorstól ajándékba kaptam,
Mikor fájdalmammal magamra maradtam.

Ha szomorú vagyok, felvidítod lelkem.
Érzem, hogy benned drága kincsre leltem.
Nem számít, hogy mi jön, öröm-e vagy bánat,
Létezel, s ezt köszönöm az Édesanyádnak!

Létezel, amiért szüleidnek hála,
Érezhetem végre, hogy már én sem vagyok árva.
Nem vagyok egyedül, s Te sem leszel többé,
Mert itt élsz ezután a szívemben örökké!